

Zijn jaar

Eerder verschenen van dezelfde auteur

Als ik blijf

Vuurvliegjes

Wacht op mij

Haar dag

Zijn jaar

Gayle Forman

the house of books

Voor Marjorie, Tamara en Libba
Double, double, toil and trouble...

Oorspronkelijke titel: *Just One Year*

Oorspronkelijke uitgave: Dutton Books, an imprint of Penguin Group

Copyright © 2013 Gayle Forman

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 The House of Books,
Amsterdam

Vertaling: Carla Hazewindes

Vormgeving omslag: marliesvisser.nl

Omslagbeeld: Getty Images

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4410 3

ISBN e-book 978 90 443 4412 7

NUR 285

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Thuis was ik op een betere plek:
maar reizigers moeten tevreden zijn.

Uit: *As You Like It*
William Shakespeare

Deel een

Een jaar

Een

Augustus

Parijs

Het is altijd dezelfde droom: ik zit in een vliegtuig, hoog boven de wolken. Het toestel begint te dalen, en ik raak plotseling in paniek omdat ik weet dat ik in het verkeerde vliegtuig zit en op weg ben naar de verkeerde plek. Het is nooit duidelijk waar ik zal landen: in oorlogsgebied, te midden van een ziekte-epidemie, in de verkeerde eeuw – ik weet alleen dat ik daar niet hoor te zijn. Soms vraag ik degene die naast me zit waar we naartoe gaan, maar ik zie nooit een gezicht en het antwoord blijft altijd onduidelijk. Ik word drijfnat van het zweet en met bonzend hart wakker wanneer het landingsgestel uitklapt. Dan ben ik helemaal gedesoriënteerd en meestal duurt het wel even voordat ik weet waar ik ben – in een appartement in Parijs, een hotelletje in Caïro – maar zelfs als ik daar achter ben, blijf ik me verloren voelen.

En nu ben ik weer in die droom. Net als altijd schuif ik het schermpje voor het raam omhoog en kijk naar de wolken. Ik voel het gestamp van de motoren, de plotselinge duik naar beneden, de druk op mijn oren, de opkomende paniek. Ik draai me naar de gezichtsloze persoon naast me, alleen heb ik nu het gevoel dat het geen vreemde is, maar iemand die ik ken. Iemand met wie ik op reis ben. Ik ben verschrikkelijk opgelucht: we kunnen niet allebei in het verkeerde vliegtuig zitten.

‘Weet je waar we naartoe gaan?’ vraag ik. Ik kijk opzij en sta op het punt een gezicht te zien en antwoord te krijgen op mijn vraag.

En dan hoor ik sirenes.

De sirenes vielen me voor het eerst op in Dubrovnik. Ik was op reis met een jongen die ik in Albanië had ontmoet toen ik een sirene langs hoorde gaan. Het geluid leek wel op de sirenes uit Amerikaanse actiefilms, en de jongen met wie ik reisde zei dat elk land zijn eigen sirenes heeft. ‘Dat is handig. Als je niet weet waar je bent, doe je je ogen dicht en luister je naar de sirenes. Daar kun je het aan horen,’ zei hij tegen me. Op dat moment was ik een jaar van huis en het duurde even voordat ik me het geluid van de sirenes van thuis voor de geest kon halen. Die klinken bijna muzikaal, laag-hoog, laag-hoog: *la-la la-la*. Alsof iemand afwezig een vrolijk deuntje neuriet.

Maar deze sirene klinkt monotoon, *nè-nè nè-nè*, en lijkt meer op het geblaat van een kudde mechanische schapen. Het wordt niet luider of zwakker als het dichterbij komt of zich verwijdert, het is één onafgebroken gejang. Ik doe mijn best, maar ik kan de sirene niet thuisbrengen en heb geen idee waar ik ben.

Ik weet alleen dat ik niet thuis ben.

Ik doe mijn ogen open. Boven me branden felle lampen, maar ik zie ook lichtflitsen voor mijn ogen. Het doet ontzettend pijn en ik sluit mijn ogen weer.

Kai. De jongen met wie ik van Tirana naar Dubrovnik reisde heette Kai. We dronken laffe Kroatische pils op de oude muren van de stad en lachten ons wild toen we in de Adriatische Zee pisten. Hij heette Kai en hij kwam uit Finland.

De sirenes loeien. Ik weet nog steeds niet waar ik ben.

De sirenes zwijgen. Ik hoor een deur opengaan. Ik voel water op mijn huid. Ik word verplaatst. Het is beter om mijn ogen dicht te houden. Ik wil helemaal niet weten wat er gebeurt.

Maar dan word ik gedwongen mijn ogen te openen. Het licht is scherp en pijnlijk, zoals die keer dat ik te lang naar een zonsverduistering had staan kijken. Saba zei dat ik dat niet moest doen, maar van sommige dingen kun je gewoon je ogen niet afhouden. Daarna had ik urenlang hoofdpijn. Zonsverduistering-migraine. Zo noemden ze het op het nieuws. Veel mensen kregen dat van het in de zon staren. Dit weet ik allemaal wel. Ik weet alleen nog steeds niet waar ik ben.

Er klinken stemmen, die door een tunnel lijken te galmen. Ik hoor het wel, maar ik versta niet wat er wordt gezegd.

‘*Comment vous appelez-vous?*’ vraagt iemand in een taal waarvan ik weet dat die niet de mijne is, maar die ik wel begrijp. *Hoe heet je?*

‘Kun je ons zeggen hoe je heet?’ De vraag wordt in een andere taal gesteld, die ook niet de mijne is.

‘Willem de Ruiter.’ Deze keer is het mijn eigen stem en mijn naam.

‘Prima.’ Het is de stem van een man. Weer in die andere taal. Frans. Hij zegt dat mijn naam klopt en ik vraag me af hoe hij dat kan weten. Even denk ik dat het Bram is, maar ook al ben ik nog zo wazig, ik weet dat dat niet kan. Bram heeft nooit Frans leren spreken.

‘Willem, we gaan je nu rechtop laten zitten.’

Het hoofdeinde van mijn bed – ik denk tenminste dat ik op een bed lig – komt omhoog. Ik probeer weer mijn ogen open te doen. Alles is wazig, maar wat ik wel kan onderscheiden zijn de felle lampen boven me, afgebladderde muren en een metalen tafel.

‘Willem, je bent in een ziekenhuis,’ zegt de man.

Ja. Daar was ik inmiddels ook achter. Dat zou ook verklaren waarom mijn shirt onder het bloed zit, maar het shirt zelf herken ik niet. Dat is niet van mij. Het is grijs en er staat SOS op in rode letters. Wat betekent SOS? Van wie is dit shirt? En van wie is het bloed dat erop zit?

Ik kijk om me heen. Ik zie de man – een arts? – die me een ijskompres voorhoudt. Ik voel aan mijn wang. Die is warm en opgezwollen. Er komt bloed op mijn vingers. Dat is het antwoord op één vraag.

‘Je bent in Parijs,’ zegt de arts. ‘Weet je waar Parijs ligt?’

Ik zit met Yael en Bram in een Marokkaans restaurant in Montorgueil en we eten een tajine-gerecht. Ik ga met de hoed rond na een optreden van de Duitse acrobaten op Montmartre. Ik ben aan het swingen en zweet me suf tijdens een optreden van Mollier Than Molly in de Divan du Monde met Céline. En ik ren hand in hand met een meisje over een markt in de Barbès.

Welk meisje?

‘In Frankrijk,’ weet ik uit te brengen. Mijn tong voelt zo dik aan als een wollen sok.

‘Kun je je herinneren wat er is gebeurd?’ vraagt de arts.

Ik hoor laarzen rennen en proef bloed. Mijn mond zit er vol mee. Ik weet niet wat ik ermee moet doen, dus slik ik het maar door.

‘Je bent blijkbaar in een vechtpartij verwickeld geraakt,’ gaat de arts verder. ‘Je moet dit aangeven bij de politie. Maar eerst moet je gezicht gehecht worden en we gaan een scan van je hoofd maken om er zeker van te zijn dat je geen inwendige bloeding hebt. Ben je hier op vakantie?’

Zwart haar. Zachte ademhaling. Het knagende gevoel dat ik iets waardevols heb achtergelaten. Ik tast naar mijn broekzak.

‘Waar zijn mijn spullen?’ vraag ik.

‘Je rugzak en bijna de hele inhoud lagen verspreid over de straat. Je paspoort zat er nog in. En je portefeuille ook.’

Hij geeft hem aan me. Ik kijk in mijn portefeuille en zie dat er meer dan honderd euro in zit. Maar ik herinner me dat het nog veel meer was. Mijn ID-kaart is weg.

‘We hebben ook dit gevonden.’ Hij laat me een klein zwart boekje zien. ‘Er zit nog behoorlijk veel geld in je portefeuille. Het ging dus niet om een beroving. Tenzij je ze van je af hebt weten te slaan.’ Hij fronst zijn wenkbrauwen, blijkbaar omdat hij vindt dat dit een stomme actie van me was.

Heb ik dat gedaan? Er hangt een soort nevel over alles heen, als de mist die ’s morgens uit de grachten opstijgt en later door de zon zal verdwijnen. Ik had het altijd koud. Yael zei dat ik er weliswaar uitzag als een Nederlander, maar dat er mediterraan bloed door mijn aderen vloeiende. Dat herinner ik me, en ook de kriebelige wollen deken die ik dan om me heen sloeg om warm te worden. Hoewel ik inmiddels weet waar ik ben, heb ik nog steeds geen idee waarom ik hier ben. Ik hoor niet in Parijs te zijn maar in Nederland. Misschien verklaart dat het knagende gevoel.

Verdamp, zeg ik tegen de mist. Maar die is net zo hardnekkig als de Hollandse mist. Of misschien is mijn wil net zo zwak als een winterzonnetje. Hoe dan ook, de mist verdwijnt niet.

‘Weet je welke dag het is?’ vraagt de arts.

Ik probeer na te denken, maar de data drijven langs als bladeren in een goot. Dat is niets bijzonders. Ik hou nooit de dagen bij. Dat hoeft niet. Ik schud mijn hoofd.

‘Weet je welke maand het is?’

Augustus. *Août*. Nee, niet in het Frans. ‘Augustus.’

‘En welke dag van de week?’

Donderdag, zegt iets in mijn hoofd. ‘Donderdag?’ probeer ik.

‘Vrijdag,’ corrigeert de arts. Het knagende gevoel wordt sterker. Misschien hoor ik op vrijdag ergens te zijn.

De intercom zoemt. De arts pakt hem op, praat even met iemand en dan zegt hij tegen me: ‘De radioloog is hier over een

halfuur.’ Vervolgens begint hij over *commotions cérébrales* oftewel een hersenschudding en tijdelijk verlies van het korte geheugen, scans en röntgenfoto’s. Ik kan er geen wijs uit worden.

‘Kunnen we iemand bellen?’ vraagt hij. Ik heb het gevoel dat er inderdaad iemand is, maar al zou je me doodslaan, ik heb geen idee wie. Bram is weg, Saba is weg en Yael waarschijnlijk ook. Wie is er dan nog meer?

Plotseling word ik misselijk en ik kots over mijn bebloede shirt heen. De verpleegster houdt snel een bakje onder mijn mond, maar ze is net te laat. Ze geeft me een handdoek om mezelf schoon te maken. De arts zegt iets over een hersenschudding en misselijkheid. Ik heb tranen in mijn ogen. Ik moet altijd huilen als ik overgeef.

De verpleegster maakt mijn gezicht schoon met een andere handdoek. ‘O, ik heb een stukje overgeslagen,’ zegt ze met een lieve glimlach. ‘Hier, op je horloge.’

Ik heb een gouden horloge om mijn pols. Het is niet van mij. In een flits zie ik het horloge aan de pols van een meisje. Ik ga langs haar hand naar boven; een slanke arm, een sterke schouder, een zwanenhals. Als ik bij het gezicht kom verwacht ik een witte vlek, net zoals de gezichten in de droom. Maar dat is niet zo.

Zwart haar. Bleke huid. Ogen met een warme blik.

Ik kijk weer naar het horloge. Het glas is gebarsten, maar het loopt nog steeds. Het is negen uur. Ik begin te vermoeden wat ik ben vergeten.

Ik probeer rechtop te gaan zitten. Alles begint te draaien.

De arts legt zijn hand op mijn schouder en drukt me terug op het bed. ‘Je bent onrustig omdat je in de war bent. Dat is allemaal tijdelijk, maar we moeten echt een CT-scan maken om te kijken of er geen bloeding in je hersenen is. Terwijl we daarop wachten kunnen we even de verwondingen in je gezicht verzorgen. Ik geef je eerst iets om het gebied eromheen ongevoelig te maken.’

De verpleegster smeert iets oranjekleurigs op mijn wang.
'Maak je geen zorgen. Dit vlekt niet.'

Het vlekt niet; het prikt alleen.

'Ik moet nu weg,' zeg ik wanneer ze klaar zijn met de hechtingen.

De arts schiet in de lach. Heel even zie ik een blanke huid die onder het witte stof zit, maar daaronder is het iets donkerder. Een witte ruimte. Mijn wang klopt.

'Er wacht iemand op me.' Ik weet niet wie, maar wel dat het zo is.

'Wie wacht er dan op je?' vraagt de arts.

'Dat ben ik vergeten,' beken ik.

'We moeten echt een CT-scan maken. En daarna hou ik je ter observatie tot je geestelijk weer helemaal helder bent en weet wie er op je wacht.'

Hals. Huid. Lippen. Haar tengere, sterke hand tegen mijn hart. Ik raak mijn borst aan die verpakt zit in een groen ziekenhuishemd dat de verpleegster me heeft gegeven nadat ze mijn bebloede shirt hebben uitgetrokken om te kijken of ik geen ribben had gebroken. De naam, ik heb hem bijna.

Ik word in een rolstoel naar een andere verdieping gereden. Daar word ik in een metalen koker gelegd. Gekletter bij mijn hoofd. Misschien komt het door het lawaai, maar als ik in de buis lig begint de mist op te trekken. Maar ik zie geen zon, alleen een doffe loodgrijze lucht terwijl de koker zich sluit. 'Ik moet nu weg!' schreeuw ik.

Stilte. Dan de klik van de intercom. 'Stil blijven liggen, alstublieft,' zegt een stem in het Frans.

Ik word weer naar beneden gereden waar ik moet wachten. Het is net over twaalfen.

Ik wacht nog langer. Ziekenhuizen, ik weet precies waarom ik er een bloedhekel aan heb.

Ik wacht. Ik voel me net een snelle auto die vastzit in een file; de adrenaline giert door mijn lijf, maar ik kan geen kant op. Ik haal een munt uit mijn broekzak en doe het trucje dat Saba me heeft geleerd toen ik nog klein was. Het werkt. Ik word iets rustiger en dan vallen er steeds meer stukjes op hun plaats.

We zijn samen in Parijs. Ik voel haar hand zachtjes om mijn middel terwijl ze bij me achter op de fiets zit. Ik voel haar handen iets minder zacht om mijn middel terwijl we elkaar omstrengelen. Vannacht. In een witte ruimte.

De witte ruimte. Ze is in de witte ruimte, en ze wacht op me.

Ik kijk om me heen. Ziekenhuiskamers zijn niet wit, zoals je zou denken. Ze zijn beige, lichtgroen, rozig: neutrale tinten die een kalmerende werking hebben. Ik zou er alles voor overhebben om op dit moment in een witte ruimte te zijn.

De arts komt weer terug. Hij glimlacht. ‘Goed nieuws! Geen bloeding in de hersenen, alleen een hersenschudding. Hoe gaat het met je geheugen?’

‘Beter.’

‘Mooi zo. We wachten nog even op de politie. Ze nemen je verklaring op en dan mag je wat mij betreft gaan. Maar je moet het wel rustig aan doen. Ik geef je een formulier mee waarop staat waar je rekening mee moet houden. Het is in het Frans, maar misschien kan iemand het voor je vertalen. We kunnen ook kijken of we op internet een Engelse of Nederlandse versie kunnen vinden.’

‘*Ce ne sera pas nécessaire,*’ zeg ik.

‘Ah, spreek je Frans?’ vraagt hij in het Frans.

Ik knik. ‘Ik herinner het me weer.’

‘Prima. Alle andere dingen komen ook wel weer bij je boven.’

‘Mag ik nu weg?’

‘Iemand moet je komen ophalen. En je moet aangifte doen bij de politie.’

Politie. Dat gaat uren duren. Bovendien kan ik ze niets vertellen. Ik pak de munt weer en laat hem over mijn knokkels dansen. ‘Geen politie!’

De arts kijkt naar de munt die over mijn knokkels wipt. ‘Heb je soms moeilijkheden met de politie?’ vraagt hij.

‘Nee. Maar ik moet iemand zoeken,’ zeg ik. De munt klettert op de grond.

De arts pakt hem op en geeft hem aan me terug. ‘Wie moet je zoeken?’

Misschien komt het doordat de vraag zo rechtstreeks is dat mijn gepijnigde hersens niet de tijd hebben om de naam te verhaspelen. Of misschien trekt de mist op, met achterlating van een gigantische hoofdpijn. Maar de naam ligt op mijn lippen, alsof ik die heel vaak heb uitgesproken.

‘Lulu.’

‘Ah, Lulu. *Très bien!*’ De arts klapt in zijn handen. ‘Zullen we die Lulu bellen? Dan kan zij je komen ophalen. We kunnen je ook naar haar toe brengen.’

Het kost me te veel moeite om uit te leggen dat ik niet weet waar Lulu is. Dat ik alleen weet dat ze in een witte ruimte is en dat ze daar al heel lang zit te wachten. Ik heb een afschuwelijk gevoel. En niet omdat ik in een ziekenhuis ben, maar vanwege iets anders.

‘Ik moet nu echt gaan,’ hou ik vol. ‘Als ik nu niet ga, is het misschien te laat.’

De arts kijkt op de klok aan de muur. ‘Het is pas twee uur, dus zo laat is het niet.’

‘Maar misschien wel te laat voor mij.’ Misschien. Alsof wat er zou kunnen gebeuren niet allang gebeurd is.

De arts staart me aan. En dan schudt hij zijn hoofd. ‘Het is verstandiger om te wachten. Over een paar uur is je geheugen weer helemaal in orde en dan zul je haar zo vinden.’

‘Maar ik heb geen paar uur de tijd!’

Ik vraag me af of hij me hier tegen mijn wil kan vasthouden. En ook of ik op dit moment wel een wil heb. Maar iets drijft me voort, dwars door de waas en de pijn. ‘Ik moet weg,’ zeg ik weer. ‘Nu meteen.’

De arts slaakt een zucht. ‘*D’accord.*’ Hij geeft me een aantal formulieren en zegt dat ik me de komende twee dagen rustig moet houden en mijn wond elke dag moet schoonmaken. De hechtingen lossen vanzelf op. Dan geeft hij me een kaartje. ‘Dit is het nummer van de politie-inspecteur. Ik zal tegen hem zeggen dat je hem morgen belt.’

Ik knik.

‘Heb je een adres waar je naartoe kunt?’ vraagt hij.

De club van Céline. Ik noem het adres. De metrohalte. Dat herinner ik me allemaal nog heel goed. Dat kan ik wel vinden.

‘Oké,’ zegt de arts. ‘Ga maar naar de administratie om uit te checken, daarna mag je weg.’

‘Bedankt.’

Hij geeft me een kneepje in mijn schouder en zegt nog een keer dat ik het rustig aan moet doen. ‘Ik vind het naar voor je dat Parijs zo’n vervelende ervaring heeft opgeleverd.’

Ik draai me naar hem om. Hij draagt een naamplaatje en omdat de waas voor mijn ogen een beetje is weggetrokken, kan ik zijn naam lezen: DOCTEUR ROBINET. Hoewel er nog steeds veel onduidelijk is, kan ik nu weer helder zien en plotseling krijg ik een bepaald gevoel. Het is vaag, het is niet helemaal een gevoel van geluk, maar eerder iets van houvast, alsof ik heel lang op zee ben geweest en weer vaste grond onder de voeten heb. Wie die Lulu ook mag zijn, er is iets tussen ons gebeurd in Parijs, iets wat het tegenovergestelde is van een vervelende ervaring.

Twee

Op het administratiekantoor vul ik een eindeloze hoeveelheid formulieren in. Ze vragen naar mijn adres, en dat heb ik niet. Ik heb al heel lang geen adres. Maar ze willen me niet laten gaan tot ik een adres opgeef. Heel even denk ik erover om het adres van Marjolein te geven. Zij is de advocate van mijn ouders. Zij behartigt alle belangrijke post van Yael, en nu dringt het pas tot me door dat ik vandaag een afspraak met haar had. Of was dat morgen? Of zelfs gisteren? In Amsterdam? Maar als de rekening van het ziekenhuis naar Marjolein gaat, krijgt Yael dit ook allemaal te horen. En ik wil het haar niet uitleggen. Maar ik wil het haar ook niet níét hoeven uitleggen, want waarschijnlijk zal ze er nooit naar vragen.

‘Mag ik u het adres van een vriend opgeven?’ vraag ik aan de mevrouw van de administratie.

‘Voor mijn part geef je me het adres van de Engelse koningin, als we maar iemand hebben naar wie we de rekening kunnen sturen,’ zegt ze.

Ik kan haar het adres van Broodje in Utrecht geven. ‘Wacht even,’ zeg ik.

‘Doe maar rustig aan, *mon chéri*.’

Ik leun op de balie en blader door de adressen die ik het afgelopen jaar in mijn boekje heb verzameld. Er staan talloze namen in van mensen die ik me niet herinner, namen die ik me al niet meer herinnerde voordat ik die klap op mijn kop kreeg. Ik zie ergens: *Vergeet de grotten in Matala niet*. Ik herinner me de grotten en ook het meisje dat dit heeft opgeschreven, maar

ik heb geen idee waarom ik de grotten niet moet vergeten.

Voorin staat Robert-Jans adres. Ik geeft de vrouw het adres en als ik het boekje weer dicht wil doen valt het open op een van de laatste bladzijden. Ik zie een onbekend schrift en even denk ik dat mijn gezichtsvermogen nog niet helemaal in orde is, maar dan dringt het tot me door dat het geen Engels of Nederlands is, maar Chinees.

Opeens ben ik niet meer in dit ziekenhuis, maar op een boot. Samen met haar en zij schrijft iets in mijn notitieboekje. Ik weet het weer. Ze sprak Chinees. Ze liet het me zien. Ik sla de bladzij om en daar staat dit:

Er staat geen vertaling naast, maar op een of andere manier weet ik wat dit karakerteken betekent.

Dubbel geluk.

Ik zie het karakter in het boekje, en dan zie ik het ook groter voor me, als uithangbord. Dubbel geluk. Zou ze daar zijn?

‘Is hier toevallig een Chinees restaurant of Chinese winkel in de buurt?’ vraag ik.

De vrouw krabt met een potlood op haar hoofd en vraagt het aan een collega. Ze beginnen te kibbelen over waar je het lekkerst kunt eten.

‘Het gaat niet om eten. Ik ben hiernaar op zoek.’ Ik laat ze het karakter zien.

Ze kijken elkaar aan en halen hun schouders op.

‘Een Chinese wijk,’ zeg ik.

‘In het dertiende arrondissement,’ zegt de vrouw.

‘Waar is dat?’

‘Op de linkeroever.’

‘Zou een ambulance me vanaf daar naar dit ziekenhuis hebben gebracht?’ vraag ik.

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordt ze.

‘Er is nog een kleinere Chinese wijk in Belleville,’ springt de andere dame bij.

‘Dat is maar een paar kilometer hiervandaan, niet ver,’ zegt de eerste mevrouw en ze legt me uit hoe ik naar de metro moet komen.

Ik doe mijn rugzak om en vertrek.

Maar ik kom niet erg ver. Het lijkt alsof er een blok beton in mijn rugzak zit. Toen ik twee jaar geleden uit Nederland vertrok, had ik een rugzak bij me met een heleboel spullen. Op een gegeven moment werd mijn rugzak gestolen en kocht ik een kleinere. In de loop der tijd werden ze steeds kleiner, want eigenlijk heb je maar heel weinig dingen echt nodig. Inmiddels heb ik alleen wat extra kleren bij me, een paar boeken, wat toiletartikelen, maar zelfs dat is me nu al te veel. Als ik de trap af loop naar de metro, bonkt de rugzak bij elke stap tegen mijn rug. Het doet pijn.

‘Gekneusd maar niet gebroken,’ heeft dr. Robinet tegen me gezegd voordat ik wegging. Ik dacht dat hij het over mijn geestkracht had, maar hij bedoelde mijn ribben.

Op het metroperron haal ik alles uit mijn rugzak, behalve mijn paspoort, portefeuille, notitieboekje en tandenborstel. Als de metro eraan komt, laat ik de rest achter op het perron. Het voelt een stuk lichter, maar toch heb ik er nog steeds last van.

De Chinese wijk van Belleville begint vlak achter de metrohalte. Ik probeer het karakter uit mijn boekje terug te vinden, maar er zijn zoveel borden en de neonletters lijken niet op de zachte inktlijnen die zij heeft getekend. Ik vraag een paar mensen naar dubbel geluk. Ik heb geen idee of ik vraag naar een restaurant, een persoon, een gerecht, of een gemoedstoestand. De Chinese mensen kijken verschrikt naar me en niemand geeft antwoord. Ik begin me af te vragen of ik wel echt Frans spreek en het me niet verbeeld. Eindelijk zegt een oude Chinees

die een bewerkte wandelstok in zijn knoestige handen heeft: 'Je bent een heel eind van dubbel geluk verwijderd.'

Ik wil net vragen wat hij bedoelt en of het nog ver is, maar dan zie ik mijn spiegelbeeld in een etalageruit: één oog is helemaal paars en er sijpelt bloed onder het verband uit. En dan snap ik dat hij het niet over een plek heeft.

Maar ik zie ook bekende letters. Niet het karakter voor dubbel geluk, maar de letters SOS van het mysterieuze T-shirt dat ik aanhad toen ik in het ziekenhuis aankwam. Ik zie dezelfde letters op het T-shirt van een jongen van mijn leeftijd. Hij heeft stekeltjeshaar en allemaal ijzeren armbanden aan zijn pols. Misschien heeft hij iets met dubbel geluk te maken.

Als ik hem na een poosje heb ingehaald, ben ik buiten adem. Ik tik hem op de schouder. Hij draait zich om en deinst achteruit. Ik wijs op zijn shirt. Wanneer ik wil vragen wat het betekent, vraagt hij me in het Frans: 'Wat is er met jou gebeurd?'

'Skinheads,' antwoord ik. Dat woord is in alle talen hetzelfde. In het Frans leg ik uit dat ik net zo'n T-shirt als hij had.

'Ah,' zegt hij, en hij knikt. 'Die racisten haten Sous ou Sur. Die band is heel antifascistisch.'

Ik knik, hoewel ik me nu herinner waarom ze me in elkaar hebben geslagen en ik weet zeker dat het weinig met mijn T-shirt te maken had.

'Kun je me helpen?' vraag ik.

'Volgens mij moet je naar een dokter.'

Ik schud mijn hoofd. Dat bedoel ik niet.

'Wat wil je dan?' vraagt hij.

'Ik ben op zoek naar een gebouw hier in de buurt waar dit teken op staat.'

'Wat is dat?'

'Dubbel geluk.'

'Wat betekent het?'

'Dat weet ik niet.'

‘Waar ben je dan naar op zoek?’

‘Misschien naar een winkel, een restaurant of een club. Ik heb eigenlijk geen idee.’

‘Je weet echt geen drol, hè?’

‘Ik weet dat ik geen drol weet. Dat komt hierdoor.’ Ik wijs op de bult op mijn hoofd. ‘Het is hier een beetje in de war.’

Hij staart naar mijn hoofd. ‘Daar moet je naar laten kijken.’

‘Heb ik al gedaan.’ Ik raak het verband aan dat de hechttingen op mijn gezicht bedekt.

‘Moet je niet in bed liggen of zo?’

‘Later. Als ik dubbel geluk heb gevonden.’

‘Wat is er zo belangrijk aan dat dubbele geluk?’

Dan zie ik haar voor me, en ik zie haar niet alleen, ik voel haar, haar zachte adem op mijn wang terwijl ze iets tegen me fluistert toen ik afgelopen nacht in slaap viel. Ik heb niet gehoord wat ze zei. Ik weet alleen dat ik gelukkig was in die witte ruimte. ‘Lulu,’ zeg ik.

‘O. Een meisje. Ik ben net op weg naar mijn vriendinnetje.’ Hij haalt zijn mobiel tevoorschijn en sms’t iets. ‘Ze moet nog maar even wachten. Dat doen ze toch altijd.’ Hij grijnst naar me en ik zie een paar schots en scheve tanden.

Hij heeft gelijk. Dat doen ze inderdaad. Zelfs als ik er niet op rekende dat ze dat zouden doen, als ik heel lang weg was geweest, wachtten de meisjes op me. Maar het kon me nooit wat schelen.

We gaan op weg en lopen een paar smalle straten door waar de doordringende geur van gekookte ingewanden hangt. Ik moet bijna rennen om hem bij te houden en door de inspanning word ik misselijk.

‘Je ziet er beroerd uit,’ zegt hij als ik in de goot overgeef. Hij kijkt bezorgd. ‘Weet je zeker dat je niet naar een dokter wilt?’

Ik schud mijn hoofd en veeg mijn mond en mijn ogen af.

‘Oké dan. Misschien moet ik je maar naar mijn vriendinne-

tje Toshi meenemen. Ze werkt in deze wijk. Misschien weet zij waar dat dubbele geluk vandaan komt.'

We lopen een paar straten verder. Ik probeer nog steeds het teken voor dubbel geluk te vinden. Maar dat is alleen maar lastiger geworden omdat er wat kots op mijn boekje terecht is gekomen en de inkt is uitgelopen. Bovendien dansen er allemaal zwarte vlekken voor mijn ogen en ik heb moeite om te zien waar de stoep is.

Als we eindelijk stil blijven staan, kan ik wel janken van opluchting. We hebben het gevonden, de plek met dubbel geluk. Alles komt me bekend voor: de ijzeren deur, de rode steigers, de verwrongen portretten, zelfs de vervaagde naam op de gevel, Ganterie, omdat hier ooit een handschoenenfabriek heeft gezeten. Dit is de plek.

Toshi doet de deur open. Ze is een klein, zwart meisje met strakke dreadlocks en ik kan haar wel knuffelen omdat ik door haar toedoen bij de witte ruimte ben. Ik wil meteen naar de witte ruimte gaan en daar naast Lulu gaan liggen, zodat alles weer goed is.

Ik probeer dit te zeggen, maar het lukt me niet. Mijn benen weigeren dienst en de grond begint te golven. Toshi en mijn barmhartige samaritaan, wiens naam Pierre blijkt te zijn, maken ruzie in het Frans. Ze wil de politie bellen, maar Pierre zegt dat ze me moeten helpen dat dubbele geluk te vinden.

Doe geen moeite, wil ik zeggen. Ik heb het gevonden. Dit is de plek. Maar het lukt me niet de woorden uit mijn mond te krijgen. 'Lulu,' weet ik nog net uit te brengen. 'Is ze hier?'

Er komen nog wat mensen naar de deur. 'Lulu,' zeg ik weer. 'Ik heb Lulu hier achtergelaten.'

'Hier?' vraagt Pierre. Hij draait zich om naar Toshi en wijst naar zijn hoofd en dan naar het mijne.

Ik blijf haar naam herhalen. Lulu, Lulu. Wanneer ik mijn mond hou, blijft haar naam nog steeds klinken, alsof die door

de muren wordt weerkaatst, alsof mijn smeekbede diep in het gebouw doordringt en haar terug zal brengen van waar ze dan ook naartoe is gegaan.

Wanneer de mensen opzij gaan, denk ik dat het echt heeft gewerkt. Dat mijn woorden haar tevoorschijn hebben gehaald, haar bij me terug hebben gebracht. Dat de enige keer dat ik wilde dat iemand op me zou wachten, ze inderdaad op me heeft gewacht.

Er stapt een meisje naar voren. *‘Oui, Lulu, c’est moi,’* zegt ze zachtjes.

Maar dit is Lulu niet. Lulu was slank met zwart haar en net zulke donkere ogen. Dit meisje is een tenger porseleinen poppetje met blond haar. Geen Lulu. Maar dan herinner ik me plotseling dat Lulu ook geen Lulu is. Lulu is de naam die ik haar heb gegeven. Ik weet haar echte naam niet.

Iedereen staart me aan. Ik hoor mezelf herhalen dat ik Lulu moet vinden. De andere Lulu. Ik heb haar in de witte ruimte achtergelaten.

Ze kijken me allemaal aan met een vreemde uitdrukking op hun gezicht. Toshi haalt haar mobieltje tevoorschijn. Het duurt even voordat het tot me doordringt dat ze dat voor mij doet.

‘Nee,’ zeg ik tegen haar. ‘Ik ben al in het ziekenhuis geweest.’

‘Gelukkig heb ik niet gezien hoe je eruitzag voordat je daar naartoe ging,’ zegt de Verkeerde Lulu. ‘Is je een ongeluk overkomen?’

‘Hij is in elkaar geslagen door skinheads,’ zegt Pierre tegen haar.

Maar de Verkeerde Lulu heeft gelijk. Ik heb haar per ongeluk gevonden en ben haar per ongeluk weer kwijtgeraakt. Je moet het het universum nageven dat het op deze manier de dingen weer in evenwicht brengt.